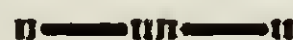

ERREN HAR SAGT:

»Tobak er ikke for Legemet, ej heller for Maven, den er ikke til Nytte for Menneſket, men det er en Urt for udvortes Skade og alt sygt Kvæg«.

15. JUNI 1938 NUMMER 12
87. AARGANG 25 ØRE

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 12. | 15. Juni 1938 | 87 Aarg.

INDHOLD:

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie
Evigt Liv af James E. Talmage

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12. København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Et Hundrede Aars Tiendebetaling

af Apostel Sylvester Q. Cannon.

Og dette skal være Begyndelsen til mit Folks Tiendeydelse. — Pagtens Bog 119:3.

Hundredaarsdagen for Aabenbaringen om Tiende, som den blev givet gennem Profeten Joseph Smith den 8. Juli 1938 vil blive fejret over hele Kirken. Den første Aabenbaring om dette Forhold i vore Dage, som den findes i Kapitel 119 i Pagtens Bog, blev givet i Far West, Missouri, paa en Tid, da de Hellige var i Nød. Den kom som Svar paa dette Spørgsmaal: »O, Herre, vil du vise dine Tjenere, hvor meget af dit Folks Formue du fordrer i Tiende?« Aabenbaringen indbefatter det ovenfornævnte Citat. Derfor markerer denne Dato Begyndelsen til Tiendelovens Overholdelse i de sidste Dage. I det Aarhundrede, som er forløbet siden denne betydningsfulde Aabenbaring blev givet, har Kirken og Tusinder af dens Medlemmer, der har holdt Loven, haft rigelig Lejlighed til at prøve dens Virkning og de Løfter, som Herren har givet dem, hvis Tro har sat dem i Stand til at holde dette Bud.

Tilfældene er utallige, i hvilke Herrens Løfte — som givet i Malakias — er blevet opfyldt til Tiendebetalerens Tilfredshed.

Hundredaarsdagen.

I Aar vil det være et Hundrede Aar siden Aabenbaringen om Tiende blev givet Joseph Smith i Far West, Missouri den 8. Juli 1838, og den findes nu i det 119. Kapitel af Pagtens Bog. I mange Aar har det været Skik og Brug i Kirken at tale om Tiende igennem hele Maj Maaned. Da Hundredaaret fejres i Aar vil det blive omtalt i alle Grene over hele Verden. I denne Artikel præsenterer Ældste Cannon Princippet, som det praktiseredes i fordums Tid saavel som nu. Broder Cannon har i 13 Aar været Kirkens præsiderende Biskop og blev ved sidst afholdte Konference kaldt til det høje Apostelembede.

Tilfældene er utallige i hvilke Herrens Løfte — som givet i Malakias — er blevet opfyldt til Tiendebetalerens fulde Tilfredshed.

Det fuldstændige Citat om Tiende, som det findes i Malakias 3:7—12, hvori Jøderne dadles, citeres sandsynlig-

vis hyppigere end noget Skriftsted om dette Emne. Det lyder saaledes:

> Fra eders Fædres Dage ere I afvegne fra mine Skikke og have ikke bevaret dem; vender om til mig, og jeg vil vende om til eder, siger den Herre Zebaoth; men I sige: hvori skulde vi vende om?
> Mon et Menneske tør bedrage Gud? thi I bedrage mig, og dog sige I: hvormed have vi bedraget dig? Med Tienden og Afgiften!
> Med Forbandelse ere I forbandede, og I, ja, det hele Folk, bedrage mig.
> Fører al Tienden til Forraadshuset, at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig dog derved, siger den Herre Zebaoth, om jeg ikke vil aabne eder Himmelens Sluser og udgyde Velsignelse over eder i Overmaal. (Malakias 3:7—10).

Det synes ganske klart, at Mennesket fra Begyndelsen har erkendt det som en Pligt at yde en Del af sin Ejendom og Indkomst til Gud. Fra de første bibelske Tider i det mindste var det Beløb, der saaledes blev ydet overalt i den gamle og patriarkalske Verden, næsten uændret en Tiendel. Medens der har været Tider — især blandt de første Jøder — da mere end en Tiendedel er blevet krævet, har den »hellige Tiendedel« gennem de forskellige Tidsperioder været antaget som det Beløb, som burde vies Herren og hans Kirke.

Den første direkte bibelske Henvisning til Tiende (1. Mosebog: 14:18—20) taler om Tiendeydelser og Henvisninger i det nye Testamente til samme Tildragelse — Abrahams Tiende til Melkisedek — gør det klart, at Tiendeydelsen var en Tiendel. Skriftstedet lyder saaledes:

> Og Melkisedek, Kongen af Salem, bragte Brød og Vin, og han var den højeste Guds Præst.
> Og han velsignede ham og sagde: velsignet være Abram for den højeste Gud, som ejer Himmel og Jord,
> Og velsignet være den højeste Gud. som gav dine Fjender i din Haand; og Abram gav ham Tiende af alt. (1. Mosebog 14: 18—20).

At Tiendeloven blev forstaaet i det gamle Israel er ogsaa klart. Beretningen om Jakob, der søgte Vej tilbage til sin Faders Hus og hans Pagt med Herren, viser at denne Lov blev forstaaet. Saaledes lyder Bibelens Beretning:

> Og Jakob gjorde et Løfte og sagde: dersom Gud vil være med mig og beskærme mig paa denne Vej, som jeg rejser, og give mig Brød at æde og Klæder at iføre mig.
> At jeg kommer igen til min Faders Hus med Fred, og Herren vil være mig en Gud, da skal denne Sten, som jeg har oprejst til en Mindesten, være et Guds Hus, og jeg vil visselig give dig Tiende af alt det, du giver mig. (1. Mosebog 28:20—22).

Og saaledes ser vi, at fra de tidligste Tider er Princippet at give en Del af sin Indkomst til Herren blevet antaget

og anvendt af i det mindste af en Del af Jordens Mennesker. Til Tider blev Tienden betalt til mytologiske Guder som i det gamle Grækenland, til Landenes Herskere, indbefattende en Tiendedel af Krigsbyttet, der bestod af Slaver, Kvæg o. s. v. og til andre virkelige eller imaginære Personer. I den ene eller den anden Form blev Princippet imidlertid fulgt i seksten Aarhundreder som en religiøs Ydelse, der i det mindste tilsyneladende blev betalt til religiøse Formaal.

I senere Aar blev Princippet anvendt af regerende Monarker, som benyttede sig af denne Skik, til at sikre sig selv store Pengesummer og til Opfyldelse af andre Regeringsfunktioner. Til Trods for denne uværdige Anvendelse af hellige Midler har Princippet stadig ligget religiøse Mennesker paa Sinde, selv om dets sande Formaal og Anvendelse gik tabt.

Netop fordi dets sande Formaal og Anvendelse gik tabt, var det nødvendigt, at en Gengivelse af Tiendeprincippet skulde finde Sted, det samme som med de andre Principper i den sande Jesu Kristi Kirke. Dette skete, som Gengivelsen af mange andre betydelige Principper fandt Sted gennem et Spørgsmaal, som Joseph Smith stillede Herren. En anden Lighed mellem denne og andre Aabenbaringer er, at den ikke blev fuldt ud forstaaet, ej heller modtaget af Kirkens Medlemmer, som den kunde være blevet. Lederne i Almindelighed og mange af Medlemmerne akcepterede den, men mange manglede Troen til at aabne Pengepungen i den Udstrækning.

Under de vanskelige Forhold ved Etableringen af nye Hjem i Vesten, ved Forfølgelsen fra Embedsmændenes Side, der omfattede Konfiskering af Kirkens Ejendom og Oppositionen fra mange Ikke-Mormoner, blev Tiendeloven ikke overholdt af mange af Medlemmerne, skønt Kirkens Autoriteter hyppigt prædikede Tiende. Vanskelighederne blev saa alvorlige, at Kirkens Ledere fandt sig pint og plaget af Gæld. Kirkens Kreditmuligheder var meget ringe. En af de alvorligste Kriser i hele Kirkens Historie stod Det første Præsidentskab, de tolv og Det præsiderende Biskopsraad stillet overfor.

Det var Tilstanden, da Lorenzo Snow blev Kirkens Præsident. Han ofrede straks megen Tid til Overvejelse af Kirkens finansielle Forhold. Under denne Tingenes Tilstand blev han tilskyndet til at samle en Gruppe af Kirkens Ledere og drage til St. George. Da han blev spurgt om Grunden til denne usædvanlige Fremgangsmaade, svarede han, at han ikke kendte den, men at Rejsen skulde foretages.

Ankommet til St. George midt i et Konferencemøde hvilede Profetiens Aand utvivlsomt paa den ærværdige Præsident, da 85 Aar gammel. Han fortalte Folket, at mange af de Vanskeligheder, hvori de befandt sig, var kommet over dem, fordi de havde glemt Herren. Han lovede dem, at hvis de vilde betale en ærlig Tiende, vilde den Tørke, som da plagede dem forfærdeligt og andre Vanskeligheder, de havde været udsat for, blive overvundet, og de vilde have Fremgang.

Formaalet med dette Besøg var blevet gjort klart. Folket modtog Raadet. Da Selskabet drog nordpaa til Salt Lake City, blev specielle Møder afholdt paa Vejen, og det nye Budskab om Tiende blev givet. Da de kom hjem, blev et højtideligt Møde afholdt i Salt Lake Tempel. Ledere fra alle Dele af Kirken blev indkaldt til at overvære dette. Fra den Forsamling gik Budskabet ud. Det blev ført til hver Del af Kirken.

Der kom et Vendepunkt. I Løbet af nogle faa Aar var Kirkens Gæld blevet betalt og dens Kredit genoprettet Kirken voksede hurtigere end nogensinde før, og Folket blev velsignet i saa høj Grad, at det langt overgik deres Forventninger.

Hvad der skete for Kirken — dens Udfrielse af financiel Trældom — skete ogsaa for de af Kirkens Medlemmer, som fulgte Ledernes Raad. Landet omkring St. George fik den Regn og Fugtighed, som var lovet, og over hele Kirken blev »Himmelens Sluser« aabnede, og Folket blev velsignet.

Herren har velsignet sit Folk i Overensstemmelse med sine Løfter og vil fortsætte med at gøre det. Gennem Hundredaaret for Tiende i Kirken vil der blive gjort Bestræbelser for at bringe dette Budskab ud til hvert eneste Medlem af Kirken med Opmuntring til alle Medlemmer om at holde denne Lov til Enden, saa at baade de og Kirken vil blive velsignet.

Mærkværdige Oplevelser

af

Ældste Einar A. Strand, Forstander for Oslo Gren.

Vi lever i en Periode, da Troen paa Gud og den usynlige Verden er vaklende blandt Menneskene paa Jorden. Mange tvivler paa, at der er et højere Væsen, andre benægter, at der er en usynlig Verden og en ligesaa usynlig Forbindelse mellem vor og den.

Disse Tvivlere kan alligevel ikke ændre den Sandhed, at der en næste Tilværelse og en næste igen, med andre Ord: aldrig nogen Ende paa Menneskeaandens Eksistens.

Ofte oplever vi Ting i Livet, som taler sit tydelige Sprog til os om Sandheden af dette. Det er ikke begrænset til et enkelt Individ at opleve Tingene, ej heller nogen Begrænsning indenfor det enkelte Kirkesamfund. Vi maa ikke være saa indskrænkede at tro det. Hvis det var Tilfældet, vilde vi med andre Ord begrænse og indsnævre selve Gudstroen og gøre hans Ord til intet. Nu, dette skal ikke være nogen filosofisk Afhandling over Tilværelsens Mystik. Jeg vilde blot fortælle om et Par forunderlige Oplevelser, jeg har haft, Oplevelser som for mig er helt naturlige og som har styrket min Overbevisning om Forbindelsen med den usynlige Verden. For ca. 4 Aar siden sad vi hjemme en Aften, og vi havde Besøg af en ældre trofast Søster i Kirken. Denne Søsters Tilværelse havde min specielle Interesse, da jeg vidste, at hun var meget alene, hun havde ingen Familie, som hyggede om hende eller tog sig af hende. Jeg spurgte denne Aften, om hun ikke havde nogle Søskende i Live. »Jo,« sagde hun, »jeg har ganske vist en Broder, men det er 30 Aar siden vi saa hinanden. Han skal vist bo her i Oslo.« Jeg fik at vide, at de var fra Värmland i Sverige og følte, at jeg maatte gøre noget for at finde hendes Broder til hende.

Der var en Stemme, som sagde, at jeg skulde finde ham. Jeg sagde til hende: »Vel, jeg skal finde din Broder for dig.« Hun lo naturligvis, som mange vilde have gjort. Næste Dag gik jeg ud og fandt hendes Broder blandt Byens 270.000 Mennesker. Jeg traf en Mand, som jeg følte var den, jeg søgte. Jeg spurgte, hvor han var fra, han nævnte Stedet i Värmland. Saa sagde jeg: »Har du en Søster, som hedder Ida?« Han saa forundret paa mig, for han svarede, ja, men hvordan ved du det?« Det var den rette Mand, som jeg fandt. Disse to Søskende kom atter sammen efter 30 Aars Adskillelse, men hvorfra kom Inspirationen til mig, den stille Stemme, som aldrig fører fejl, hvis vi lytter og gør, som den leder os.

Sidste Efteraar døde en Svoger af mig pludselig. Det var jo ikke noget ualmindeligt, at en Mand dør, men det, der passerede ved hans Død, var lidt udover det sædvanlige.

Han rejste fra Byen en Lørdag Aften tilsyneladende frisk, blev syg og bragt til Drammens Sygehus. Vi fik Besked om, at det var meget alvorligt, hvorfor min Hustru rejste til Drammen om Mandagen for at bistaa min Søster i hendes triste Stilling. Jeg tog mine Børn med mig om Aftenen, da vi skulde til Ro. Vi holdt Bøn sammen. Vi

bad ydmygt Gud, om min Svoger maatte faa Lov til at leve. Han var en Person, som stod vore Hjerter nær, elsket og elskelig, derfor brændte vore Hjerter til Gud for ham og hans Liv, som vi bad for. Klokken 2,45 den samme Nat, jeg kunde nemlig ikke sove, mit Hovede var fuldt af Tanker om den syge, hørte jeg en Stemme sige, klart og tydeligt: »En Engel fra Himmelen kunde ikke forhindre det.«

Paa eengang vidste jeg, at min Svoger var død. Da jeg stod op Kl. 5½ om Morgenen, vækkede jeg min ældste Søn og fortalte ham, at Onkel Sverre var død. Drengen sagde: »Hvordan ved du det?« Saa fortalte jeg det, der var sket om Natten. Jeg vilde fortælle ham dette for paa Forhaand at bevise Sandheden af det passerede. Klokken 9 om Morgenen fik jeg at vide, at Døden var indtraadt samme Klokkeslet, som jeg hørte Stemmen om Natten.

Hvad var dette? Jo, Stemmen fra den usynlige Verden. Beviset paa, at der er en usynlig Forbindelse mellem os, selv om mange fremdeles vil benægte det.

Lad derfor Guds Aands stille Hvisken altid lyde i vort Sind. Og forsøg at forstaa Aandens behagelige Stemme. Lad os lære af den.

Tro og Føreskab.

Et Menneskes Tro er i sidste Analyse dets Blik paa og dets Forstaaelse af Livet. Hvadenten det er i Forretning, i Politik, i Opragelse og Uddannelse eller i hvilketsomhelst Slægtskab med Livet, er den Tro, at aandelige Værdier er vigtigere end materielle Værdier, den Tro, at Verden blev skabt væsentlig med det for Øje, at den skulde være til Menneskets Bedste, og at Gud spillede en virkelig Rolle i Verden, en Stilling, der tiltrækker sig Opmærksomhed. Mennesker holder af at følge ham, som nærer Tro, Haab og Glæde til Livet. Der er, som Jacob, den store Psykolog, sagde, en Vilje, der ønsker at tro. Og en Vilje til at tro har noget at gøre med vort Haabs Virkeliggørelse. Der er kun en anden Maade at sige det paa, hvad de Sidste Dages Hellige altid har gjort Krav paa, at Tro er en virkelig Magt. Lederen, der er i Besiddelse af Tro, ejer en Magt, som vil inspirere andre til et bedre Liv. Tro avler Tro, akkurat som Kærlighed avler Kærlighed. Uden Tro er der ikke nogen intelligent Planlæggelse af Fremtiden, og den sande Leder er hovedsagelig beskæftiget med Skabelsen af en bedre Fremtid. Han er et Menneske, der ser fremad, han har Tro paa Fremtiden paa Grund af sin Tro paa Gud og Menneskeheden.

Den danske Missions Historie.

(Fortsat)

Efter sin Daab gik Broder Jensen, som havde været en meget aktiv Baptist i elleve Aar, til sine tidligere Meningsfæller, som han følte sig knyttet til med de ømmeste Baand og bestræbte sig paa at omvende dem til »Mormonismen«, idet han viste dem, hvorledes Baptisterne i mange Retninger havde indført fejlagtige Lærdomme i deres Tro. Nogle af dem lyttede med Interesse til hans Vidnesbyrd og Forklaringer og blev snart efter døbt, medens andre hærdede deres Hjerter mod Sandhedens Principper og var fra det Øjeblik Ældste Dykes og hans Medarbejderes svorne Fjender. Herr Føltved afløste Hans Peter Jensen som Forstander for Baptistmenigheden i Aalborg.

De nyligt døbte Medlemmer i Aalborg og Nørre Sundby blev organiseret til en regulær Gren af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den 25. November 1850 med Hans Peter Jensen (som var blevet ordineret til Præst Dagen før) som Præsident. Det var den første Gren, som blev organiseret i Nordjylland og den anden i Danmark. Aalborg Gren har eksisteret lige siden og er stadig en af de største og bedste Grene i de skandinaviske Lande. Blandt de mange, som annammede Evangeliet i Aalborg kan nævnes afdøde Præsident Anthon H. Lund.

Efter at have været borte i 26 Dage vendte Ældste Erastus Snow tilbage til København fra England den 30. Oktober 1850. Han bragte tilstrækkelig Penge med sig til at faa Mormons Bog trykt paa Dansk. Ved sin Tilbagekomst blev Ældste Snow budt hjertelig velkommen af de Hellige. Han skriver:

»Ældste Dykes var rejst til Aalborg i Overensstemmelse med det, der var blevet planlagt, og han havde ved mange forskellige Omstændigheder og megen Modgang vundet mange Venner, som søgte efter Sandheden. Broder Hansen havde værtt flittig, men var alligevel ikke kommet ret langt med Mormons Bog. Ældste Forsgren var blevet velsignet i sit Arbejde, og Møderne i København var temmelig godt besøgt. Under mit Fravær havde Ældste Forsgren ogsaa — ifølge de ham givne Instrukser — ordineret Broder Christian Christiansen til Præst og nogle andre til Lærere og Diakoner. Han har desuden organiseret et Grensraad, oprettet Bønnemøder etc., og de Hellige styrkedes i Troen og den Helligaand, saa at jeg var lykkelig og glad. Mange syge var ogsaa blevet helbredet paa denne Tid, og jeg vil gerne omtale et Par enkelte Tilfælde. En Dreng paa fire Aar, Søn af en Søster Andersen, var lam og havde aldrig gaaet. Han blev salvet af Ældste Forsgren i Kristi Navn, og hans Lemmer fik deres Kraft tilbage og blev ligesom andre Børns. En anden, Fru Thomsen, som var meget syg af Barselfeber, blev af Læ-

gerne anset for at være uhelbredelig. Men en trofast Søster Andersen, som plejede hende, talte med hende og bad for hende og fortalte hende og hendes Mand om os. De sendte Bud efter Ældste Forsgren, som kom til dem, og de modtog hans Vidnesbyrd med Glæde, og selv om den syge ikke kunde tale ret meget, fyldtes hun med Tro ved at høre hans Ord, og han bad for hende og lagde Hænderne paa hende, og Smerterne og Feberen forlod hende øjeblikkelig. Hun stod op, klædte sig paa og gik og priste Herren, og snart efter blev hun og hendes Mand samt andre Venner døbt. Disse og mange andre Tilfælde af Helbredelse og Tilkendegivelser af den Helligaand vakte stor Opstandelse blandt Folk. Da jeg kendte Præsteskabets Magt i Landet og det Hold, Satan havde paa Folket, paalagde jeg Søskende at holde disse Ting fra at blive spredt og bruge Forsigtighed i alle Forhold for ikke at vække Opstandelse. Ikke desto mindre øgedes Uroen, eftersom Arbejdet skred frem. I Fru Thomsens nærmeste Nabolag blev Folk fulde af Vrede, ikke blot paa hende og dem, som troede, men de lod endog deres Vrede gaa ud over deres smaa Børn, som legede i Gaarden. En af deres Naboer, som især rasede mod Sandheden, blev besat af Djævelen, og efter at Lægerne havde gjort resultatløse Forsøg paa at helbrede ham, blev han sendt til en Sindssygeanstalt. Dette fik »Mormonismen« ogsaa Skyld for. Omtrent paa samme Tid begyndte Aviserne at udsprede gamle engelske og amerikanske Løgne , som var blevet oversat og afpudset. I dette snavsede Arbejde deltog Baptisterne ogsaa, fordi vi havde døbt mange af deres Medlemmer. Sjællands Biskop udgav en Traktat, hvori han udformede de sædvanlige Løgne og prøvede at knuse Herrens Værk med sin Indflydelse. Han ansaa det som Regeringens Pligt at beskytte Folket mod denne farlige Sekt. Jeg svarede ikke paa noget af det, der var skrevet imod os, men arbejdede flittigt paa at udvikle mit Kendskab til det danske Sprog og hjælpe Broder Hansen med Oversættelsen af Mormons Bog. I Mellemtiden fortsatte vi med at uddele min »En Sandheds Røst« og at holde Møder blandt Søskende og i vor Sal; og at tale, bede, læse og synge og høre de Hellige fortælle om deres Drømme og den Helligaands Tilkendegivelser var i Sandhed opmuntrende. Vi averterede ikke vore Møder, men alligevel fyldtes Salen hurtigt, især om Aftenen, og vi havde Haandspaalæggelse næsten hver Søndag; Daabshandlingerne foretog vi i det stille, mest om Aftenen, for at undgaa Uro og Forstyrrelse.«

I denne Forbindelse er det sandelig af stor Glæde at kunne paavise, at de Hellige i Danmark saa vel som i andre Dele af Verden (hvor Evangeliet er blevet prædiket af de Sidste Dages Helliges Ældster fra Begyndelsen var velsignet med Kundskaben om, at disse Tegn skal følge de troende. Mange og herlige er de Tilfælde, der kunde berettes om med Hensyn til Helbredelsen af de syge, Udkastningen af Djævle, Udgydelsen af Profetiens Gave og andre Tilkendegivelser af Guds Naade og Magt, som Aar efter Aar markerede Fremgangen i Guds Værk i Den skandinaviske Mission.

I Løbet af Maanederne November og December 1850 begyndte Præsterne at holde Aftenmøder i deres respektive

Kirker, noget ganske uhørt i Byen indtil denne Tid. Præsterne udtrykte Haabet om, at Folk ikke vilde have nogen Undskyldning for at overvære »Mormonernes« Møde; men da dette ikke havde den ønskede Virkning, forsøgte de dernæst at faa Studenterne til at slutte sig til Lærlingene og Byens Bærme, for at de saa kunde afbryde de Helliges Møder. Mange Aftener i Træk bestræbte Brødrene sig paa at bære over med de talrige Fornærmelser og Forstyrrelser, og forgæves appellerede de til Plageaandernes bedre Følelser. Brødrene henvendte sig ogsaa til Borgmesteren og Politidirektøren for at opnaa Beskyttelse, men Politiet saa igennem Fingrene med Pøbelens Fremfærd og forsømte at gøre deres Pligt, som Kultusministeren ogsaa havde forudsagt vilde blive Tilfældet, og medens de gav Brødrene skønne Løfter, som de aldrig opfyldte, opmuntrede de aabenbart Pøbelen i deres Voldshandlinger. Under disse Omstændigheder ansaa Ældste Snow det for det bedste at standse Aftenmøderne og oplyste Grenens Medlemmer om dette. Da saa Tiden for Afholdelsen af det næste Møde kom, blev Kirkens Medlemmer hjemme, medens Pøbelen var mødt frem i endnu større Mængder end nogensinde og fremkom med Trusler om Vold. Ældste Forsgren var den, om hvem deres Had især havde samlet sig. De omringede Mødesalen, brød Dørene ind og lavede et forfærdeligt Spektakel, men de udgød deres Vrede paa Bygningen og sig selv, medens de Hellige roligt bad i deres Hjem. Lignende Scener blev gentaget i nogen Tid, naar Mødeaftenen kom, og ved hver enkelt Lejlighed var der samlet flere Hundrede Mænd og store Drenge, som hylede op; der var ingen Kvinder, som tog Del i disse Optøjer.

Medens denne Uro gik sin Gang, kom Ældste Snow og hans Missionærkammerater i det stille sammen med Søskende, som samledes i smaa Grupper paa ensomme og fredelige Steder for at bede og raadføre sig med hinanden. Efter nogen Tids Forløb døde Uroen, saa at der igen kunde holdes Møder i Salen.

I Mellemtiden havde Brødrene sendt en Deputation til Kong Frederik den Syvende med et Eksemplar af Ældste Snows »En Sandheds Røst« og ligeledes et Eksemplar af Mormons Bog paa Engelsk. Kongen forærede Bogen til Enkedronningen, som var religiøs. Bogen og den medfølgende Adresse havde — ifølge et Rygte — en saadan Virkning paa den tidligere Dronning, at hun var syg i mange Dage derefter.

Søndag den 29. December blev der holdt to interessante Møder i Herr Nehms Sal i København. Ved denne Lejlighed blev Erastus Snow for første Gang opholdt som Præ-

sident for Den skandinaviske Mission og Ældste John E. Forsgren som Forstander for Københavns Gren.

Ved Slutningen af Aaret 1850 var der ca. 135 Medlemmer af Kirken i Danmark, organiseret i to Grene, den ene i København og den anden i Aalborg. Af Medlemmerne boede omtrent de Hundrede i København og ca. 30 i Aalborg og Omegn. Tolv af de lokale Brødre var blevet ordineret til det mindre Præstedømme, ti i København og to i Aalborg. De ordinerede i København var følgende: Præster: Knud H. Bruun, Christian Christiansen og Frederik Chr. Sørensen; Lærere: Ole U. C. Mønster, Andreas Ågren og Johan B. Førster. Diakoner: Johan A. Ahmanson, Niels Olsen, Chr. J. Larsen og Andreas Chr. Samuel Hansen. I Aalborg Gren bestod Præstedømmet af Præst Hans Peter Jensen og Lærer Niels Chr. Schou. Der var ogsaa tre eller fire Medlemmer af Kirken i Sverige, nemlig de, der var blevet døbt af Ældste John E. Forsgren i Gefle.

Ved Aarets Slutning arbejdede Apostel Erastus Snow og Ældsterne John E. Forsgren og Peter O. Hansen i København, medens Ældste Georg P. Dykes var i Aalborg.

(Fortsættes)

Missionspræsidenternes Konference.

For syv Aar siden, da Kirken i København blev indviet, afholdt Missionspræsidenterne deres Konference i Forbindelse med Indvielseshøjtideligheden. Det var straalende og herlige Dage, som sent vil glemmes. I Aar igen var København Skuepladsen for den celebre Begivenhed, som fra først til sidst blev en straalende Sukces. En Broderskabets og Kærlighedens Aand gik gennem hele Konferencen, en Solidaritetsfølelse bemægtigede sig alle, fordi vi vidste vi havde samme Tro og kæmpede for de fælles Interesser. Samtidig med denne Begivenhed afholdtes Københavns Distrikts Foraarskonference, og denne aabnedes med Afholdelse af en Koncert Fredag den 20. Maj Kl. 20. Den store, smukke Sal var fyldt til sidste Plads af et forventningsfuldt Publikum, som med stor Interesse paahørte de forskellige sanglige og musikalske Præstationer. Optakten var glimrende, idet Koret med sædvanlig Bravour sang den herlige Ungdomssang »Carry on«. Foruden det lokale Kor medvirkede tre af Missionsmødrene, nemlig Virginia B. Larson, Sverige, Claire G. Murdock, Holland, og Martha S. Toronto, Tjekkoslovakiet. Søster Larson spillede Klaver,

Søster Murdock sang og Søster Toronto spillede paa Harpe. Alle tre høstede fortjent Anerkendelse. I en Pause benyttede Præsident Richard R. Lyman Tiden til at tale til de forsamlede. Han talte inspirerende og interessant til Forsamlingen.

Søndag den 22. Maj fortsattes Konferencen med Møder Kl. 10, Kl. 14 og Kl. 19. Alle Møderne var godt besøgte af Søskende og Venner, som var kommet for at lytte til Herrens Tjenere. De forskellige Præsidenter og deres Hustruer talte indtrængende og med Ydmyghedens Aand om Evangeliets herlige Budskab.

Konferencens Klimaks naaedes ved Aftenmødet Kl. 19, hvor Salen ligeledes var fyldt til sidste Plads. Alle var forventningsfulde og kommet for at lære noget om Mormonismens Budskab. Aftenens første Taler var Søster Zinah Brown, som talte kort til Forsamlingen. Den næste Taler var Præsident Hugh B. Brown, England. I Løbet af et Øjeblik havde han fanget Tilhørernes Interesse ved sit formfuldendte Indlæg. Med Overbevisningens Varme og Begejstringens hellige Ild talte han om Evangeliet, især Mormons Bog. Man kunde næsten mærke, at Broder Brown var Jurist, saa logisk, klar og overskuelig var hans Indlæg; han var en Oplevelse, som præsterede et sandt oratorisk Mesterværk. Efter en Sang af Søster Murdock talte Præsident Mark B. Garff ganske kort til Forsamlingen. Han bar et kraftigt og velmenende Vidnesbyrd om det gengivne Evangelium. Aftenens sidste Taler var Apostel Richard R. Lyman. Med sin magtfulde Personlighed og sit charmerende Væsen vandt han alle de tilstedeværende for sig. Han talte kraftigt og alvorsfuldt om Jesu Kristi Evangelium, formanede Søskende til at leve deres Liv i Overensstemmelse med dets Forskrifter. Alle følte, at de for sig havde en Herrens Apostel, hvem det høje og hellige Kald forlenede med Mildhed, Godhed og en straalende Personlighed. Søskende og Venner elsker denne Mand af deres ganske Hjerte. Præsident Lyman kan — som hin romerske Feltherre — skrive hjem: Jeg kom, jeg saa, jeg sejrede.

Mandag Aften afholdt Den kvindelige Hjælpeforening Møde tilligemed en Udstilling af danske kvindelige Haandarbejder. Ved Mødet talte Søster Peterson fra Norge, Søster Garff og Søster Amy Brown Lyman om Den kvindelige Hjælpeforenings Arbejde og Opgaver.

Alt i alt blev Konferencen en storslaaet Sukces i alle Henseender; Guds Aand var i rigeligt Maal udgydt over alle Forsamlingerne. Det var herligt at have disse ædle

Mænd og Kvinder iblandt os; de gjorde et uudsletteligt Indtryk ved deres noble Optræden og kultiverede Færden.

Vore Ledere maa leve Evangeliet

af Præsident Heber J. Grant.

Jeg fornyer igen alt, hvad jeg sagde ved Slutningen af vor Konference for seks Maaneder siden. Jeg beder enhver Mand og Kvinde, somm indtager en Stilling, hvis Pligt det er at forkynde Jesu Kristi Evangelium, at leve det og holde Guds Befalinger, saa at deres Eksempel maa være attraaværdigt; og hvis de ikke kan leve det, vil vi dog blive ved med at elske dem, vi vil blive ved med at lægge Armen om dem, vi vil blive ved med at bede for dem, saa at de kan blive saa stærke, at de kan leve det; men hvis de ikke er i Stand til at leve det, beder vi dem venligst om at trække sig tilbage, saa at de, der lever det, kan faa Lov til at træde ind i Stedet.

Intet Menneske kan forkynde Jesu Kristi Evangelium under den levende Guds Inspiration og med Magt fra det høje, medmindre han lever derefter. Han kan fortsætte som Medlem, og vi vil bede for ham, ligegyldigt hvor mange Aar det vil tage, og vi vil aldrig lægge ham nogen Hindring i Vejen, fordi Evangeliet er Kærlighed og Tilgivelse, men vi ønsker sande og tro Mænd og Kvinder som vore Ledere i Præstedømmet og i Organisationerne. Intet Menneske har Ret til at indtage en ansvarsfuld Stilling, som ikke kan staa op og sige, at han ved Evangeliet er sandt og at han lever i Overensstemmelse med dets Principper.

Maa Gud hjælpe os til at leve Evangeliet, saa at vort Lys kan skinne for dem, som ikke kender Sandheden. Jeg ved, som jeg ved at jeg lever, at Gud lever, at han er min Fader, at han hører og besvarer mine Bønner. Jeg ved, at Jesus Kristus er Verdens Frelser og Forløser, den levende Guds Søn, min ældre Broder. Jeg ved, at Joseph Smith er en sand Guds Profet, og at han var et Redskab i Herrens Hænder ved Gengivelsen af Jesu Kristi Evangelium til Jorden.

Maa Gud velsigne jer alle, som een, ja hver ærlig og oprigtig Mand og Kvinde, som bor paa Jorden er min ydmyge Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Fra Præsident Grants Tale ved Aabningsmødet ved den 108. Generalkonference den 3. April 1938.

Fra Mormons Bog.

Og det skete, at de atter hørte Røsten og forstod den ikke; og atter tredie Gang hørte de Røsten, og de aabnede deres Øren for at høre den, og deres Øjne var vendt mod Lyden deraf, og de skuede bestandigen mod Himmelen, hvorfra Lyden kom. Og se, den tredie Gang forstod de Røsten, som de hørte, og den sagde til dem: Ser, min elskelige Søn, i hvem jeg har Velbehagelighed, i hvem jeg har herliggjort mit Navn; hører ham! Og det skete, at da de forstod Røsten, kastede de igen deres Øjne op mod Himmelen, og se, de saa en Mand nedstige fra Himmelen; han var klædt i en hvid Kjortel, og han kom ned og stod midt iblandt dem, og hele Mængdens Øjne var vendt mod ham, og de vovede ikke at aabne Munden, den ene til den anden, og de vidste ikke, hvad det havde at betyde; thi de tænkte, at det var en Engel, som viste sig for dem. Og det skete, at han udrakte sin Haand og talte til Folket, sigende: »Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem Profeterne vidnede, at han skulde komme til Verden. Og se, jeg er Verdens Lys og Liv, og jeg har drukket den bitre Kalk, som Faderen har givet mig og har herliggjort Faderen ved at paatage mig Verdens Synder, hvorved jeg har lidt alle Ting efter Faderens Vilje fra Begyndelsen. Og da Jesus havde talt disse Ord, skete det, at hele Mængden faldt til Jorden; thi de erindrede, at det var profeteret iblandt dem, at Kristus skulde vise sig for dem efter sin Himmelfart.

Tredie Nephis Bog.

Den skønneste Blomst.

En af de skønneste og paa samme Tid en af de sjældneste Perler i et Menneskes Karakter er Taknemmelighed. Det er af Betydning, at vi øver vor Hukommelse i at glemme en Fornærmelse eller Uretfærdighed — det er uundskyldeligt for os at glemme en Gunst eller Venlighed, der er blevet vist os.

Maaske holdes Taknemmelighedens Hjerteblomst bedst i Flor ved at søge en Lejlighed til at overføre paa andre, som vi møder paa Livets Vej, den Venlighed, der er blevet os til Del. Paa denne Maade holdes Venlighedens Mønt bedst i Cirkulation.

»Taknemmelighed er den fattiges Betalingsmiddel.« —

»Taknemmelighed er den skønneste Blomst, som stiger op fra Sjælen.« »Der findes ikke nogen behageligere Sjælsudøvelse end Taknemmelighed.« — *Agnes P. Wallace.*

Fra Missionsmarken.

SØNDERBORG: Onsdag den 25. Maj 1938 blev Emil Herman Westphal og Hustru Margrethe Wilhelmine Westphal indlemmet i Kirken. Daaben forrettedes af Ældste Ralph Chr. Berthelsen. Vi byder disse Søskende hjertelig velkommen i Kirken.

ESBJERG: Tirsdag den 10. Maj Kl. 4 afgik en af Esbjergs Grens ældste Søskende, Søster Nicoline Christiansen, ved Døden. — Str. Christiansen har i længere Tid været syg og haft store Smerter, og Døden kom sikkert som en Befrielse for vor kære, gamle Søster.

Onsdag den 11. Maj samledes Søskende og Venner i hendes Hjem for at se Str. Christiansen for sidste Gang og for at ledsage hende ud paa Kapellet, hvorfra Begravelsen skulde foregaa.

Denne fandt Sted Søndag den 15. og aabnedes med at afsynge: »Lær mig, oh Skov, at visne glad« — Bøn ved Grensforstanderen, Br. Marius Løvendahl. — Derefter holdt Br. Løvendahl en smuk og gribende Afskedstale om vor trofaste Søster, der nu af vor himmelske Fader er kaldet ud paa en større Mission: Br. Løvendahl mindede Afdødes Børn om hvilket kærligt Minde de altid vil eje om deres Moder, og han nedbad Herrens Velsignelse og Trøst over dem, der nu staar tilbage med Savnet og Sorgen over at have mistet en god Hustru og en kærlig Moder. — Str. Selma og Sylvia Pedersen sang en smuk og gribende Duet »Engang vil vi forstaa« og derefter talte Br. Anton Jørgensen, der med Paulus lovede vor kære Søster stor Velsignelse for den store Børneflok hun sammen med sin Mand har opdraget, og af hvilken de fleste er aktive indenfor Kirken. — Medens Koret sang: »Jesus, jeg mit Kors har taget« samledes Sønnerne og Svigersønnerne om Kisten og bar den ud til det sidste Hvilested. — Ved Graven blev »Nærmere Gnd til dig« afsunget, medens Kisten sænkedes. Efter dette holdt Afdødes Svoger, Ældste Busch, Indvielsesbønnen over Graven, og Svigersønnen, Jørgen Christensen takkede for den store Deltagelse, der var udvist af Søskende og Venner under Str. Christiansens lange Sygdom og Død.

Søndag Aften afholdt Grenen Mindegudstjeneste, og nogle korte Taler blev holdt til Ære for Afdøde. — Esbjerg Gren har mistet en trofast Søster. — En Søster, der var elsket og æret, og som vil blive savnet.

Vor Medfølelse samles med Br. Christiansen og Børnene i denne Sorgens Tid. Og vor Bøn er, at vor himmelske Fader vil velsigne den Sjæl, der nu er kaldt nærmere til ham, og trøste de Efterladte.

Ære være Str. Christiansens Minde!

Olaf Mortensens Bogtrykkeri